

Коли на останньому тижні  
Він входив у Єрусалим,  
Осанною краяло тишу  
І бігли із віттям за ним.

А дні все грізніш і суворіш,  
Любов'ю не зрушить сердець,  
Презирливо зсунуті брови,  
І ось післямова, кінець.

Свинцю ваготою всією  
Лягли небеса долілиць,  
Шукали вини фарисеї,  
Крутились, як згряя лисиць.

І темними силами храму  
Він відданий був на цей суд.  
О потолоч! Запал той самий.  
Як славили — так і клянуть.

Юрба на сусідній ділянці  
З воріт зазірала у двір,  
Штурхались німі очевидці  
В чеканні можливих офір.

І поголос був на загибель,  
Чутки поповзли звідусіль.  
Дитинство і втеча в Єгипет,  
Як сон, пригадались крізь біль.

Згадалося: схил величавий  
В пустелі і та вишина,  
З якої всесвіттю держави  
Його спокушав сатана.

І учта весільна у Кані,  
І дивом здивований стіл,  
І море з човном у тумані,  
Яке було мов суходіл.

І в хижці збіговище вбогих,  
І спуск зі свічею в підвал,  
Де гасла вона від сполоху,  
Коли воскресенний вставав...

1949